

UVODNIK

Misli.

Milijon ljudi in vsak ima svojo misel.

Kar se nekaterim zdi dobro, je za druge slabo.

Temu rečemo raznolikost. Zato ne smemo razmišljati, "kaj bodo drugi rekli".

Tudi, če povedo mnenje, da jim ni všeč, ne smemo obupati.

Poslušati moramo sebe, svoj glas, občutiti moramo svojo ustvarjalnost.

Ne smemo se obremenjevati z drugimi.

To šolsko leto je "šlo mimo". Zdaj je, ko to bereš, že preteklost.

Ti si pa sedanjost, zavedajoč se, da gre svet naprej in da ti moraš z njim.

Biti moramo optimistični. Pričakovati moramo,

da bomo uspešni in da bomo imeli dovolj energije,

da bo leto, ki sledi boljše;

če ne: stopicamo na mestu.

Zapisala Maša in Jan

Uredništvo:

Urednika: Maša Jenko in Jan Dočinski

Sodelavci: Tadej Dogša, Hana Koprivec, Ana Ogrin,
Vid Fajdiga Guštin, Rika Turk, Celine Kiara Mihelič

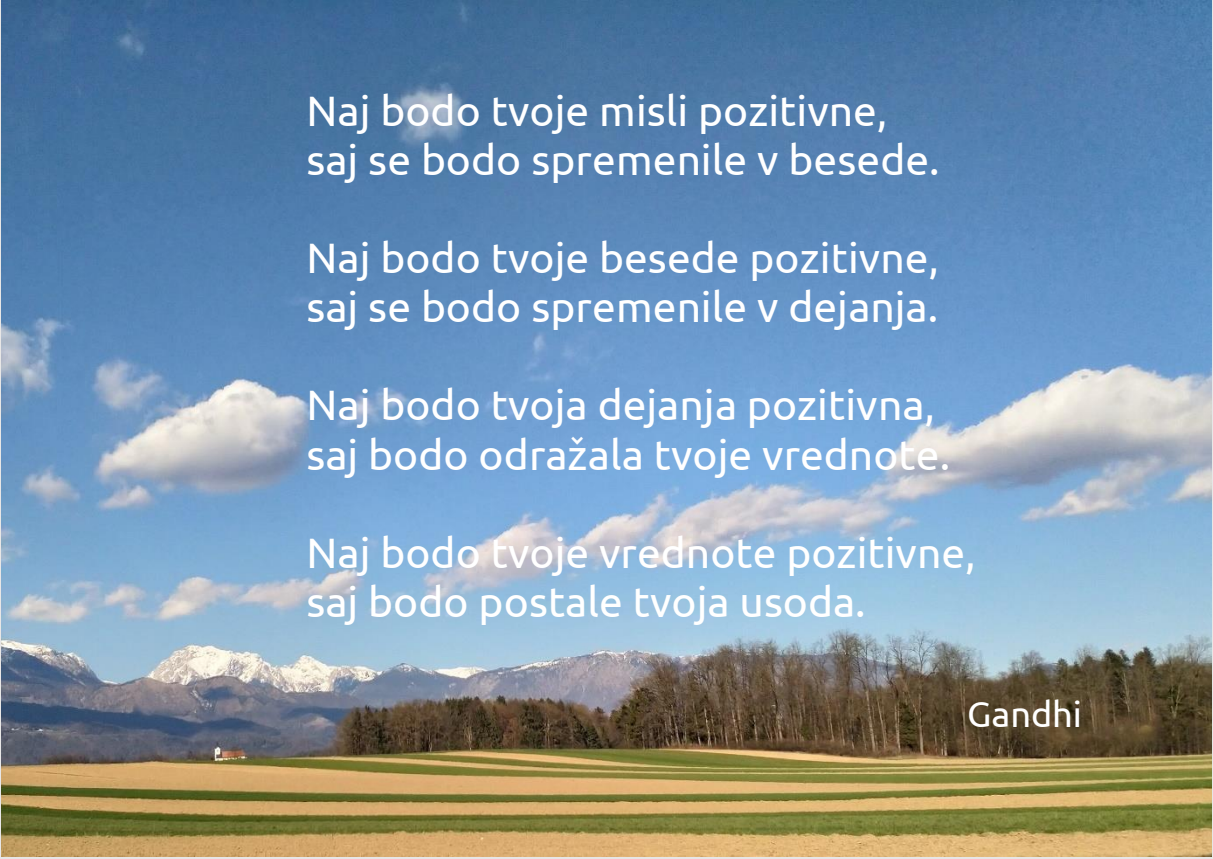
Mentor: J. Skaza

Šolsko glasilo izide enkrat v šolskem letu. Pripravljajo ga člani Rašice OŠŠ. Gradivo (pisno in slikovno) je zbrano in ohranjeno v OŠŠ. Elektronski naslov Rašice, kamor se lahko pošiljajo prispevki, mnenja, opombe ...: rassica98@gmail.com; naslov šole: Osnovna šola Šentvid, Prušnikova ulica 98, 1210 Ljubljana Šentvid.

Zanimivosti iz šole

Šolsko leto se je začelo nekoliko drugače: poslovila se je ravnateljica ga. Nada Paj, namesto nje pa je krmilo šole prevzel g. ravnatelj Jaka Saje; pred tem je bil pomočnik ravnateljice.

Pomočniško delo je opravljala ga. Maruška Kerin.

Naj bodo tvoje misli pozitivne,
saj se bodo spremenile v besede.

Naj bodo tvoje besede pozitivne,
saj se bodo spremenile v dejanja.

Naj bodo tvoja dejanja pozitivna,
saj bodo odražala tvoje vrednote.

Naj bodo tvoje vrednote pozitivne,
saj bodo postale tvoja usoda.

Gandhi

DELAVNICE NA TEMO BIOLOGIJE

V ponedeljek, 26. 9. 2022, so bile za učence devetih razredov izvedene delavnice na temo biologije. Potekale so pod vodstvom študentov oddelka za biologijo iz Biotehniške fakultete v Ljubljani in njihove mentorice.

Delavnice so potekale na štirih postajah.

Učence posameznega razreda so najprej razdelili na štiri naključne skupine.

Potem smo začeli z delom.

Na eni postaji smo delali obravnavali evolucijo in postavljali telesne organe živali na pravilna mesta na sliki.

Na drugi postaji smo primerjali med seboj okostja človeka, šimpanza, gorile in avstrolopitka Lucy in poizkušali približno po vrstnem redu umestiti vsa ta bitja na časovnico evolucije.

Na tretji postaji smo razvrščali živali na slikah glede na to, katero čutilo je pri tej živali glavno, ta mu tudi najbolj pomaga pri življenju.

Zraven nam je študent povedal še kakšno zanimivost o vsaki živali.

Na četrti postaji pa smo razvrščali živali na slikah glede na to, na kakšen način dihajo.

Delavnice so se mi zdele zelo zanimive. Študenti so poskrbeli za zelo zabavne in interaktivne delavnice, na katerih smo se lahko veliko naučili. Zraven smo lahko tudi ponovili že prej pridobljeno znanje o živalih in človeku.

Ta oblika pouka se mi je zdela zelo zanimiva..

Lea Keber Lešnik, 9. b

DRUŽINSKI TEK

V soboto, 8. 10. 2022, je na igrišču naše šole potekal 14. družinski tek.

Dogodek se je začel ob 9.00, ko smo lahko zavohali vafle, ki jih je pekel učitelj Skaza, ter jesensko klasiko: kostanj, ki ga je pekel oče od naše bivše učenke Lucije.

Letos je teklo kar 56 družin.

Na koncu so tekle tudi predstavnice čistilk, kuharic in učiteljice.

Na igrišču je bilo kljub meglenemu vremenu veliko dobre volje. Učenci so lahko tudi sodelovali v oviratlonu in se pomerili v tekmi na čas.

Udeleženci so sodelovali tudi na delavnicah, ki so jih vodile učiteljice razredne stopnje.

Bilo je zelo prijetno dopoldne.

Lea Keber Lešnik, 9. b

JESENSKO SREČANJE

V soboto 24. septembra, je bilo na ragbi igrišču v Gunccljah srečanje četrtne skupnosti Šentvid.

Na stadionu so bile stojnice, na katerih so društva in šole, predstavljale svoje projekte oz. svoje programe.

Udeleženi so bili: Šola zdravja, OŠ Šentvid, Glasbeni center zvočna zgodba, Gimnastični klub Šiška, Karate klub Sanukai, Mestna knjižnica Ljubljana in še drugi.

Na stojnici naše šole so učiteljice prve triade imele delavnico, kjer so se lahko obiskovalci srečanja, večinoma šolarji, ustavili in se malo prepustili ustvarjanju.

Za popestritev so poskrbeli nastopajoči, ki so predstavljali svoja društva.

Lahko smo videli godbo z mažoretkami, gimnastične točke, učence glasbene šole, ženski pevski zbor ...

Kljub slabšemu vremenu je vseeno vladalo veselo vzdušje, saj je to srečanje zaradi korone dve prejšnji leti odpadlo.

Lea Keber Lešnik, 9. b

KULTURNI DAN, 7. RAZRED

V četrtek, 15. 9. 2022, smo 7. razredi šli na kulturni dan v Vrbo, Žirovnico, Rodine in Doslovče.

Ob 8.15 smo začeli našo pot z avtobusom. V Vrbo pa smo prišli okoli 9.00. Tam smo se razdelili v dve skupini: na a- in b-razred.

A-razred je najprej šel po vasi Vrba. Ogledali so si staro vaško lipo, okrog katere so kamni še iz časov, ko so se vaški veljaki tukaj dogovarjali o delu in prihodnosti v vasi, spomenik, ki je pred vhodom v vas in vaško cerkev; medtem pa si je b-razred ogledoval rojstno hišo France Prešerna in spoznaval, zakaj velja Prešeren za največjega slovenskega pesnika.

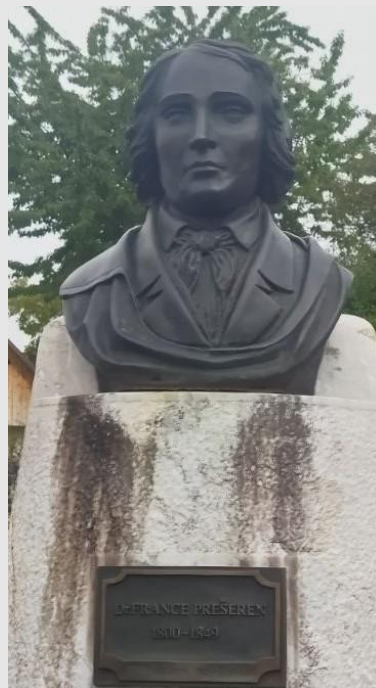

Nato smo se zamenjali.

Naslednja točka je bila Žirovnica, kjer smo spoznali Matijo Čopa, ogledali pa smo si tudi rojstno hišo Prešernove matere.

Izpustili nismo niti Doslovč, kjer smo podrobno spoznali pisca slovenskega romana *Pod svobodnim soncem*, poslušali pa smo tudi izvirni posnetek pisatelja.

Bežno smo se dotaknili Janševega čebelnjaka, do solz pa smo se nasmejali v Rodinah v Jalnovi rojstnih hiši, saj je pranečak o svojem predniku govoril na

zanimiv način; pripovedovanje pa je okrepil še s smešnimi prigodami, ki so se zgodili našemu piscu Bobrov.

Med potovanjem smo imeli tudi učni list, ki smo ga sproti reševali.

Ob pol dveh smo se odpeljali v Šentvid; tja smo prišli po 13. uri.

Jan Dočinski, 7. b

Po domače so Prešernovim rekli Pr' Rib'ču. Razlaga domačega imena: 1. Ker je hiša stala na hribu (na (h)ribču.) 2. Zaradi vrezane ribe v mizo, ki je bila v osrednjem prostoru hiše (v hiši).

ZBIRANJE PAPIRJA DANES IN VČASIH NA NAŠI ŠOLI

Danes imamo v šoli 5 akcij zbiranja papirja, saj smo EKO šola. Vodja zbiranj je ga. Marja Godler.

V šoli imamo v vsakem razredu koše, namenjene za star papir. Te polnimo skozi celo leto med šolskim delom.

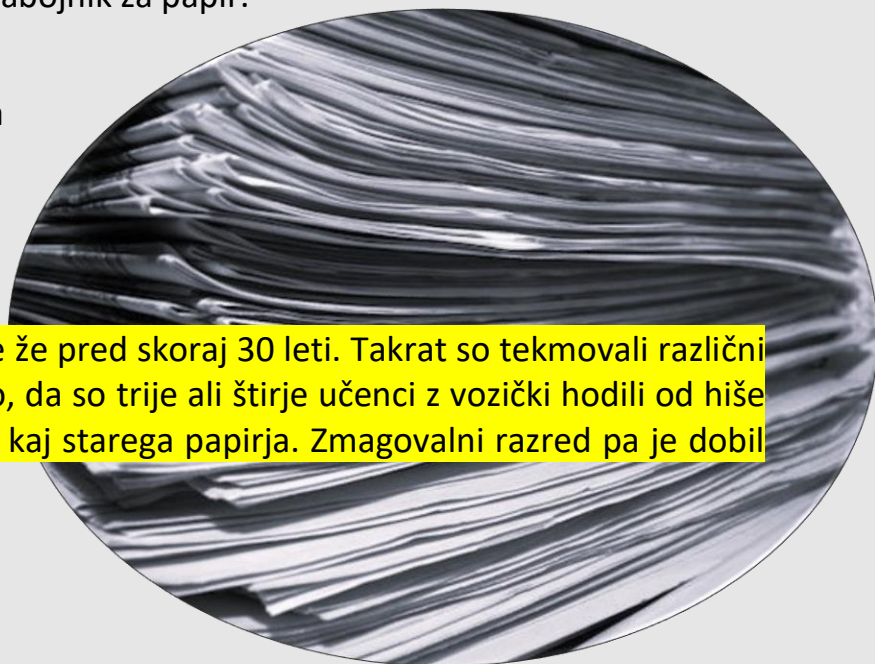
Dodaten papir, ki ga prinesemo v šolo ob nenapovedani zbiralni akciji, se zbira v kolesarnici.

Prava akcija zbiranja papirja pa je ob napovedanem času. Takrat po navadi starši skupaj z nami napolnijo avtomobile s škatlami s papirjem ter ga pripeljejo pred vhod šole, kjer je postavljen zabojnik za papir.

Zbrani papir odkupijo različna podjetja.

In še pogled v zgodovino:

Zbiralne akcije pa so potekale že pred skoraj 30 leti. Takrat so tekmovali različni razredi, in to je potekalo tako, da so trije ali štirje učenci z vozički hodili od hiše do hiše in prosili, če jim dajo kaj starega papirja. Zmagovalni razred pa je dobil nagrado.

Tadej Dogša, 7. b

ODBOJKARSKA REPREZETANCA KOLEKTIVA OŠ ŠENTVID PORAŽENA

Na naši šoli je že tradicija, da se na koncu devetošolci poslovijo od kolektiva z odbojkarško tekmo. Tudi letos je bilo tako.

Tekma, ki je trajala skoraj dve šolski uri, se je končala tako, da so se zmage vselili devetošolci. Tekma je bila napeta in dokaj izenačena. No, prvi niz je gladko pripadel devetošolcem, v drugem so slavili zaposleni OŠŠ, tretjega pa so spet dobili devetošolci.

Tako so se devetošolci ob bučnem navijanju učencev predmetne stopnje poslovili od Osnovne šole Šentvid z zmago.

Nekaj utrinkov s tekme:

Zmagovalna ekipa: devetošolci, generacija 2023

OBISK PISATELJA ŽIGA X GOMABČA NA NAŠI OSNOVNI ŠOLI

Za vse, ki končajo slovensko bralno značko, pripravi šola ob koncu šolskega leta srečanje z znanim slovenskim ustvarjalcem. Letos je ga. knjižničarka Nataša Žnideršič Šuster imela pri izbiri povabljenca srečno roko. Pisatelj Žiga X Gombač je pripravil prijetno zgodbo, kako nastane roman. Ves čas je vključeval v sodelovanje mlade in starejše značkarje. Po mnenju večine je enourni prireditev v Ljudskem domu Šentvid minila prehitro.

Žiga X Gombač, nekoč glasbeni novinar, nato koncertni organizator, pozneje glasbeni urednik ... zdaj pa uspešen mladinski pisatelj, radijec, mož in oče dveh otrok prisega na zdrav in pozitiven način življenja.

"In še za konec: kaj pomeni skrivnostni X v vašem imenu (če ni prevelika skrivnost)?"

Iks uteleša zdrav in pozitiven način življenja, ki ga živim zadnjih petnajst let. Z iksom na roki so se identificirali pripadniki gibanja straight edge, ki izhaja iz hardcora in zagovarja življenje brez alkohola, drog, uživanja mesa, nasilja in promiskuitete."

Povzeto iz strani RTV Slovenije: Žiga X Gombač: Če ustvarjaš za otroke in mladino, mora biti buden otrok v tebi - RTV SLO, 20. 6. 2023.

CHALLE SALLE UČENCEM OSNOVNE ŠOLE ŠENTVID

V petek, 23. 6. 2023, nas je obiskal naš priljubljeni glasbenik Challe Salle.

V okviru pouka smo dopoldne imeli možnost poslušati njegove pesmi in se z obilo dobre volje in pozitivne energije posloviti od letošnjega šolskega leta.

Učenci so z njim zapeli njegove uspešnice, na koncu pa so z njim opravili razredno/oddelčno slikanje.

Spomnimo se akcije zbiranja malih gospodinjskih aparatov, kjer smo zmagali v kategoriji zbranih aparatov na učenca in si prislužili nastop glasbenika Challeta Salleta. Koordinator in organizator koncerta je bil Aljaž Slivnik.

Miška, kje si?

Živela je miška Ana. In miška Ana se je igrala.

Zaklicala je: »Mama, mama, v gozd grem.«

»Prav, ampak ne izgubi se.«

»Ne bom.«

In šla je v gozd.

V gozdu se je izgubila.

Če je ne bi rešil medved, bi bila še zdaj izgubljena v gozdu.

Ko dobim nalogo, da napišem rimo ...

JUTRO

Ko si zjutraj nadenem kravato,
na hitro pojem sladko solato,
popijem še sok,
potem pa zaslišim stok in jok.

Vprašam ga:

»Bi hrano?

Bi fige?

Bi morda nutelo

na kruh namazano na debelo?

Bi rad še mleko ali kolo,

da boš lahko prišel v šolo čisto solo?«

Kot starš se počutim grozno,
dan se mi ni začel pompozno;
zato v meni vse vpije:

"O grozno, grozno!"

.

Drejc Poljanec, 8. a

MORNAR, KI SE JE IZGUBIL

Mornar je šel nekoč plut z ladjo.

Na ladjo je pozabil prinesti kompas.

Plul je in plul. Ure so tekle, a ...

Zdelo se mu je, da se vrti v krogu.

Zato je spustil sidro in se oblekel v potapljaško obleko. Skočil je v vodo.

Pogledal je pod ladjo. Loputa je bila zgrizena. Splezal je na ladjo, poiskal je novo loputo in skočil nazaj v vodo. Iztaknil je staro loputo in nataknil novo loputo. Ko je ponovno šel na ladjo, je hotel dvigniti sidro, a ga ni mogel dvigniti. Sklenil je, da bo živel na ladji in lovil ribe z ribiško palico.

Ko je že več dni preživel čas na ladji, je postal osamljen. Zaželel si je nazaj v vas. A je sidro bilo še vedno zagozdено.

Domislil se je, da bo motorje na ladji "pritisnil tako", da bodo od sebe dali vso moč.

To je tudi storil. Uspelo mu je. Ladja se je premaknila.

A nastopila je nova težava. Ni imel kompasa, zato ni mogel vedeti, katera smer je prava. Šel je v napačno smer: namesto proti kopnemu je plul proti sredini morja, ki pa je bila tako daleč, da je nihče ni še videl.

Ker pa že pregovor pravi, da ko ima vrag mlade, nima samo enega, ampak jih ima več, zato se je pojavila nova težava. Zmanjkovati mu je začelo goriva.

Naredilo je le še: "Prh, brrr in puh." Njegova ladja je omagala. Prepustila se je valovom. Zibala se je sem in tja, tja in sem. In tako vse do ponovnega sončnega zahoda.

Ker pa se ob takih priložnostih pojavi skoraj vedno rešitev, se je zgodilo enako tudi tukaj.

Proti njemu je priplula majhna okrašena ladjica.

Mornar iz majhne ladjice je vprašal našega slavnega mornarja brez kompasa: "Ej, znočilo se bo. Zakaj se ne premakneš proti kopnemu?"

Mornar majhne ladjice je bil dobrega srca. Imel je neznansko veliko srce in je ponudil našemu mornarju brez kompasa, da njega z njegovo ladjo odvede h kopnemu.

Na svojo majhno ladjo je privezal veliko ladjo, mornarju brez kompasa pa naročil: "Krmari po pameti."

Ta je le prikimal.

Majhna ladja je zahrumela, potegnila veliko ladjo in jo privlekla do kopnega.

Mornar brez kompasa je bil tako vesel, da je začel od veselja vriskati.

Najbrž vriska še danes.

Svetujem ti, da odpreš okno in zvečer, ko je vse mirno, prisluhneš.

Tedaj boš slišal, kaj je prava sreča.

Luka Štravs, 2. b

Ali si vedel, da mornar Popaj letos slavi že 93. rojstni dan?

PREŠEREN

V hiši se deček rodi,
v Vrbi ta hiša stoji,
za hišo ptice pojó,
pred hišo kokoši jedó.

Ko Prešeren vstane,
ga pesem zadane,
jo z ilustracijami nariše,
spodaj pa se celo podpiše.

Prešeren se zaljubi zeló,
v Julijo lepo, prelepo,
a Julija drugega ima,
tako se Prešernova ljubezenska pravljica konča.

Elina Medić, 7. b

NIKA

SMREČICA

Oj smrečica, oj smrečica,
kje si zrasla,
mi povej.

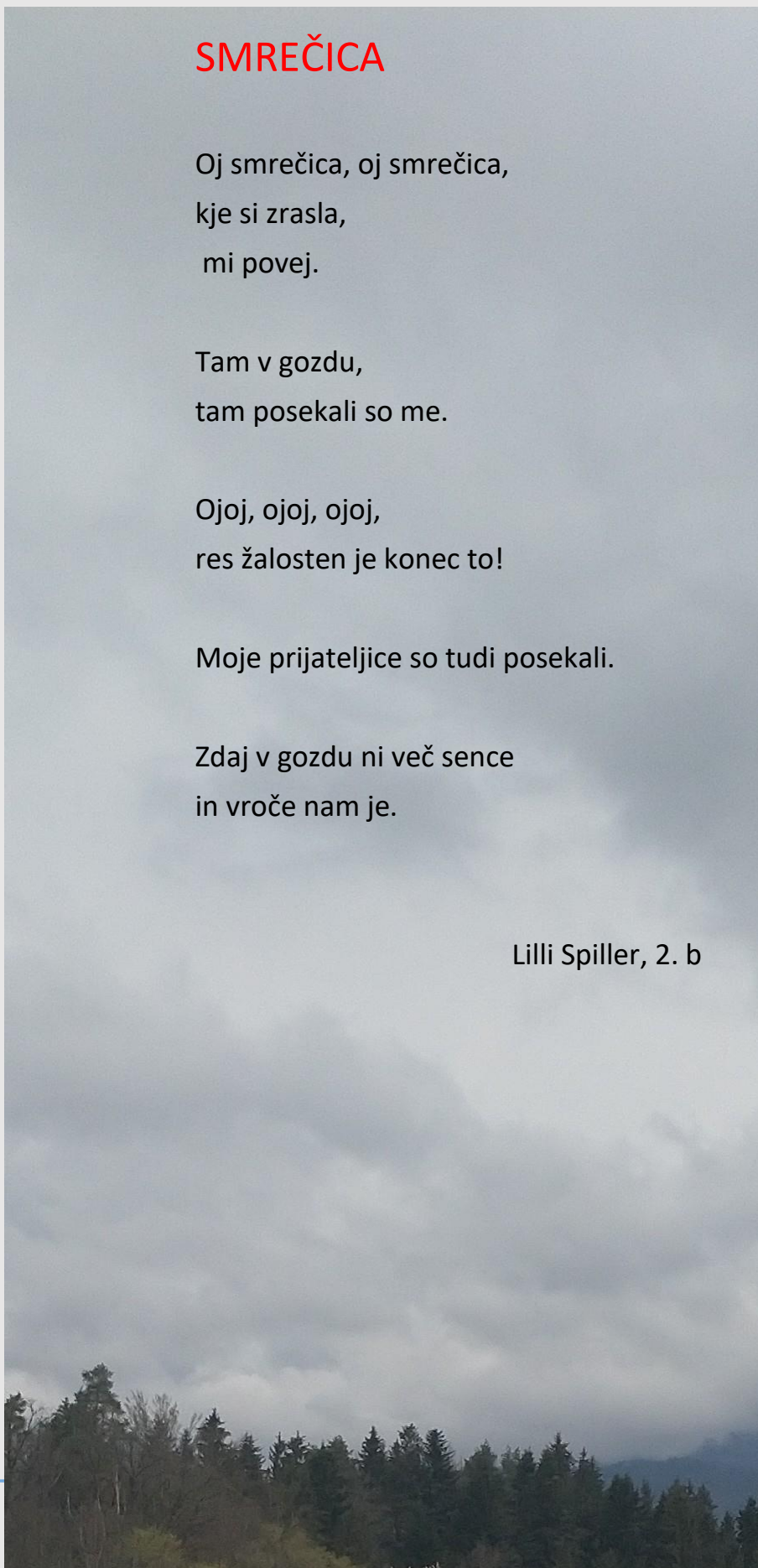
Tam v gozdu,
tam posekali so me.

Ojoj, ojoj, ojoj,
res žalosten je konec to!

Moje prijateljice so tudi posekali.

Zdaj v gozdu ni več sence
in vroče nam je.

Lilli Spiller, 2. b

SMETI IN ŽIVALI

Nekoč je živel želva. Rada je imela čisto okolje. Za to je skrbela tudi sama.

In prišel je človek. Ni mu bilo mar z okolje. Smeti je metal vsenaokrog. Prirejal je piknike. In za seboj puščal gore plastike, razlito olje od žara, mastne brisačke ... Tako je naša želva zaživela je v onesnaženem morju. Namesto zdravih rastlinic je jedla onesnažene, namesto čiste vode, je pila umazano brozgo.

A tega ni jedla samo ona, tudi druge živali so se pritoževale. Smeti so imele za zajtrk, za kosilo in za večerjo.

Nekega dne je želva umrla. Imela je strašne bolečine v trebuščku.

Živel pa je junak. Zgodbo o nesrečni želvi je povedal drugim ljudem. Ti so se zamislili. Bilo jim ne težko. Želvo so imeli radi, zato so jo pogrešali. In zgodilo se je: večina je nehala metati smeti v vodo. Žal pa je to trajalo le kratek čas. Pozabili so na zaobljubo, da ne bodo onesnaževali okolice.

Spet se je nabirala plastika, ribe so spet težko dihale in želve so spet imele trebušne težave.

Zakaj?

Zaradi človeka.

Lili Spiller, 2. b

SPOMLADANSKI SPREHOD

Zunaj je zelo lepo,
ven me zlato sonce kliče.
Svetlo modro je nebo,
nežen veter mi poboža lice.

Do šumečega potoka makadamska pot me vodi,
ob vodi račja družinica hodi.
Ga-ga kliče mamica mladičke,
čiv-čiv poslušam peti ptičke.

**Ob poti snežno beli zvončki cvetijo,
rumene trobentice iz zemlje hitijo.
Tam visoko v gorah je še led,
doma pa me čaka čokoladni sladoled.**

Rika Turk, 7. b

SUPER PIRAT SANTIAGO

Nekoč je živel pirat. Ime mu je bilo Santiago. On je rad potoval. Najraje po puščavi s svojo ladjo, ki se je lahko peljala in plula.

Našel je že veliko zakladov in še več zlata.

Nekega dne je šel na novo pustolovščino. Bila je zelo nevarna, saj bi ga lahko napadle mumije. On se ni bal.

Pirat Santiago je bil zelo pogumen, zato se je odpravil brez obotavljanja na tako pustolovščino.

Kian Ravnika

SPIDERMAN

Nekoč je živel spiderman.

Bil je zelo pogumen. Reševal je ljudi in se boril z zlobneži.

Zgodilo se je, da se je spiderman boril s peščenim velikanom. Velikan ni bil rjava ali oranžna pošast, ampak zelena.

Zakaj zelena?

Ker je bil tako nesramen in hudoben. Ljudem je uničeval zelenice, travnike, gozdove. Ljudje niso vedeli več, kaj naj storijo. Bili so obupani.

Ko je spiderman to videl, so se mu ljudje smilili. Skočil je v svojega kulkega ferarija. Z njim je pridivil s 400 km na uro k velikanu. Povabil ga je, naj prisede. Ta je prisedel. In se je zgodilo.

Spiderman je s hitrostjo 402 km na uro odpeljal nesramnega velikana daleč stran od ljudi.

Tako so zaživel spet v miru in bili so srečni.

Kian Ravnika

ČE JE ŠOLA ŠALA ALI PA NE

Osnovna šola težka ni;
lahko si odličen
ali pa ne.

Ker je osnovna,
ti osnove da
ali pa ne.

Če si len,
te razgiba pri športni
ali pa ne.

Če si lačen,
malico poješ
ali pa ne.

Če zboliš,
potem kontrolke ne pišeš,
doma pa svojo sliko rišeš.

Če si priden,
jo devet let obožuješ;
če si pa len,
z glavo le zmiguješ,
se nad vsem huduješ,
si cveke doma podpisuješ;
skratka: sam s sabo sočustvuješ.

Ana Ogrin in Maša Jenko, 7. b

V SVETU IGRAČ

V svetu igrač čudovitih,
ne govorimo o mitih,
prav tako ne govorimo o živih kačah,
ampak o igračah.

Medvedek reče ti adijo,
ker tam igrače govorijo,
tudi marsikaj storijo,
ker si marsikaj želijo.

Kaj pa tale plišasta igrača-
joj, izgleda kakor kača,
ki glavo sem in tja obrača,
oglaša se pa kakor krastača.

Zdaj končuje se že dan,
sonce že zahaja,
počasi kakor polž
prihaja noč na plan.

Igrače zdaj zaspijo,
se v sladke sanje potopijo,
medvedki v sanjah govorijo,
naslednji dan se z željami zbudijo.

Ajda Kogovšek, 7. a

GORENJSKO VINO IN PIJANEC

Na Gorenjskem je lepo,
se gore dvigajo v nebo.
Tam sonce lepo zažari,
zelena trata vsak dan na novo oživi.

Tam, kjer bistra voda teče' mirno,
v vino zlije se lepo
iz steklenice v kozarec;
potem ga pa spije naš pijanec.

Bil je velik godrnjaj,
živel je za vino le še zdaj.
Vaščani so ga meli dovolj,
zato so naredili velik zaboj.

Vanj so skrili njegovo vino,
dali so ga v jamo pod goro,
pijancu - zdaj pri srcu je blo res hudo!
Življenje se mu je zdelo kruto;
od žeje je umrl danes pred zoro tik pod goro.

Vaščani so po vidno zdaj odšli,
nazdravili nanj so vsi
in pili so ga vso noč,
na koncu pa drug od drugega odšli so jezni proč.

Jan Dočinski, 7. b

ZVEČER

Majhen dinozaver se je odpravil na pot. Na robu morja se je ustavil in srečal morskega psa. Potem sta šla naprej.

Na poti sta srečala krokodila. Tam so rastli najlepši kokosovi orehi. Skupaj so se odpravili naprej.

Na sredi lepega travnika so se ustavili. Tam so se lovili in se igrali skrivalnice. Potem so šli naprej.

Na poti domov so srečali bobra. Bober jih je vprašal, kaj delajo zunaj tako pozno. Skomignili so z rameni in šli naprej.

Na vrhu hriba so srečali orla, ki mu je bilo ime Gregor.

Tam so srečali še velikega tigra. Tiger jih je vprašal, kaj da delajo na vrhu hriba tako pozno. Rekel jim je, da ponoči ne smejo hoditi naokrog.

Ubogali so ga in so vsi odšli domov spat.

Luka Štravs, Val Ogrin, 2. b

ZGODBA S PADCI IN Z VZPONI

To besedilo nastaja z namenom, da bi vsi, ki imate težave ali pa mislite, da jih imate, razumeli, da se z delom, s strokovno pomočjo in trdno voljo da premagati tudi tisto, za kar sprva menite, da ne bo šlo, da ne zmorete, da je pretežko, prenaporno.

Bil je začetek septembra in prvi šolski dan. Nisem vedel, kako bo v šoli; in bil sem vznemirjen. Prišel sem med množico staršev in otrok prvošolčkov, ki jih nikoli še nisem videl. Počutil sem se neprijetno, odtujeno. Begal sem z očmi od enega do drugega, iskal sem oporo, nasmeh ...

A vsi so bili zazrti, prestrašeni; drug drugega so se izogibali. Kakor strahovi so se mi zdeli; strahci, ki s strahom vstopajo v strahošolo.

In kaj mi je ostalo v spominu?

Spominjam se, da smo v razredu jedli špinačo in krompirjevo kašo. Prve nisem maral zaradi zelene barve, drugega pa zaradi bele barve. A sem pojedel vse, da ne bi bila velika učiteljica (zdela se mi je velika in natančna) jezna.

Prvi, s katerim sem navezal stik, je bil Erazem. Spomin mi pravi, da je bil zraven, da je stal zraven mene in da je molčal; tudi jaz sem bil tiho: oba sva gledala naprej in bila sva tiho. Tu pa tam sva se srečala z očmi, nato sva jih hitro odmaknila. Kot da sva se bala drug drugega. Bila sva tujca.

Bil je zanimiv dan.

In sem začel hoditi v šolo.

V ta pravo in redno ter obvezno.

Vsak dan. In vsak dan mi je bilo težko.

Vedel sem zelo malo. Vsi drugi so že pisali, celo slovnično zadovoljivo, jaz pa sem znal nakracati komaj kaj. Teste sem pisal slabo, spise še slabše; moja ustvarjalnost je bila na psu.

Moral sem hoditi na dopolnilne ure.

A si predstavljate, kako to izgleda?

Učenec, ki ne mara pouka - in ob vseh teh urah rednega učenja mora še k dopolnilnim uram. To se mi je priskutilo. Za tiste, ki ne veste, kaj pomeni beseda priskutilo: šlo mi je na bruhanje. Vsi so mi govorili: s pomočjo boš napredoval, a njihove oči in izrazi so vpili: s tem bodo težave! Ni odprte glave.

Prvega (prvi razred) sem premagal z igro in učenjem.

No, bolj z igro, saj sem vedno čepel med kupom igrač, ki so bile v igralnem kotičku. Rad sem opazoval od daleč, kaj se je dogajalo v razredu, to, kako aktivni so bilo moji sošolci. Jaz pa sem bil kup nesreče, sedeč v kakšnem kotu, v roki s kakšno igračo, s katere nisem vedel, kaj naj bi počel.

In tu ste bila že drugi in tretji razred.

Bilo je že bolje.

Počutil sem se bolje, bolj domače.

A znal sem še vedno manj kot ostali. Napredoval pa sem: napisal sem že več kot nič. Tudi tisto, kar sem napisal, je bilo menda smiselno in še kar razumljivo. Pisava je postala berljiva, tako da mama ni več potrebovala grafologa, da bi skupaj razvozlala, kaj sem napisal. Kdo je že grafolog? Vas zanima? Vtipkajte v Google grafolog in boste izvedeli. Tudi govoril sem več, še najraje med poukom, da me učiteljica ni videla. No, to sem mislil jaz. Še prehitro je zadonelo po razredu:

»Tiiiiiiišina!«

Glavo sem potisnil navzdol, umaknil oči od vpijoče gospe, se potuhnil – in tako preživel napad nevihte.

Zdelo se mi je perfektno: odnesel sem celo kožo, brez prask, kot pravimo. In zdelo se mi je odlično.

To so bili moji podvigi.

Vse neprijetne situacije sem reševal na isti način: problem, ki sem ga povzročil, umik v položaj »jaz nisem kriv«, čas tišine in mirovanja, potema pa, če je bila situacija primerna, ponovitev.

Še danes sem na to ponosen. Razvil sem sistem zabave in – kako se lahko izvlečeš iz nje brez posledic.

V tretjem so se ko strela z neba pojavile ocene.

V začetku bi iz njih lahko sestavil športno napoved: ena, dve, dve, ena ...

A se je kmalu izboljšalo;

poslabšalo pa se je moje zdravstveno stanje. Pogosto sem bil bolan. Doma sem ostal za nekaj dni pa tudi za kakšen teden ali dva.

Pa kaj bi s temi izostanki proti celemu šolskemu letu: 10 mesecev šole, no, malo manj zaradi počitnic, proti enemu tednu ali mesecu izostankov.

A pri meni je bilo drugače: doma sem bil 60 odstotkov pouka, v šoli pa 40.

Rezultat: s pomočjo vseh služb in vseh pomoči in vseh olajšav sem izdelal razred.

In ker so bile ocene še kar, si lahko rečem, da se je tukaj pokazala moja genialnost.

Spoznanje pa čudovito: Če drugi vložijo več truda kot ti, boš tudi uspešen.

Četrty razred: To je bil velik preskok od prejšnjega, tretjega. Bilo je več predmetov in še zahtevnejši so bili.

Spomnim se tarnanja moje sosede, ko ji je mama razlagala, kako zahtevna je šola.

»Pa menda ne bodo že v četrtem razredu vsi zdravniki?« se je zgražala.

In to je spodbujalo mojo mami, da je še podžigala, kako je vse skupaj neskončno težko: bolano težko.

Napredoval sem sunkovito. Usvajal sem

- fizikalne pojave in jih uresničeval (Če sem zalučal trd predmet v steklo, se je to zlomilo.),

- tudi s kemijskimi nisem zaostal (Pod pipo sem natočil vodo, jo pomešal z barvo; in glej ga čudež: ta ni bila več prozorna.),
- tudi likovno sem napredoval (Najlepši izdelek je bil, ko sem sošolcu polil risbo z umazano vodo – in nastalo je jezero in povrh še slika, pravo umetniško delo, ki pa jo je sošolec popestril s tuljenjem in tožbo - češ da sem mu uničil risbo.).

Moji podvigi so mi vlivali pogum.

Tako se spomnim dogodka, ko sem sošolki, res nehote, prisežem na tri polite risbe, da je bilo nehote, polil izdelek. Ona je navila sireno na ves glas. Prihrumela je učiteljica, se postavila z rokami v bok in:

»A to si naredil? Si na to ponosen?«

Prikimal sem.

Ona je zamahnila z roko in odvihrala k računalniku in mami napisala:

»Sin uničuje druge izdelke.«

In čutil sem, da se mi je zgodila velika krivica. Že tolikokrat sem komu polil risbo, hote; zdaj pa, ko je bilo po nerodnosti, pa takšen hrup, in to pisanje, ki bo, vedel sem, doma prineslo nevihto: blisk in grom, mogoče še točo po meni.

V petem razredu je bilo še več predmetov, s tem še več snovi in zato še več učenja in na koncu še bolj zahtevni učiteljici.

Postal sem bolj samozavesten in sem pridobival znanje z veliko žlico, ki pa sem jo prevečkrat obrnil napačno. Tako se je iz nje izlilo preveč znanja, zato so bile ocene v drugi polovici spodnje lestvice.

Začel sem resno razmišljati, da bi igral loto, saj so me večkrat opozarjali, da so ocene za loterijsko napoved.

Dela je bilo toliko in z vsakim dnem več.

Neusmiljenosti pa tudi.

Poslušal sem: »Znanje prinaša blaginjo.«

Sicer nisem razumel, kaj so mi hoteli povedati, a zdelo se mi je, da nekaj lepega. Sploh pa, če ti to ponavlja učiteljica, svetovalka, mama, soseda, ki pa je kar naenkrat obrnila ploščo. Pred letom ali dve je povelečevala, kako je vse težko, a odkar je hodila v tečaj angleščine za upokoјence, zdaj pa je znanje super in oh in ah.

Peti razred se mi je zdel tako naporen, da sem skoraj omagal.

Prav gotovo bi, če bi šolsko leto trajalo enajst mesecev; še dobro da traja deset s presledki, se pravi s počitnicami. No, tudi skrajšati sem že znal šolsko leto: biti bolan, tudi navidezno, sploh ni slabo. Učenec si tako doma nabere dodane moči za podvige, ko spet pride v šolo.

In ker se pri meni konča skoraj vedno vse kot v pravljici, sem se na koncu petega dobil potrdilo: "Uspel je." Smejalo se mi je na široka usta, učiteljici petega sem voščil lepe počitnice in pristal v šestem razredu.

Že ob prihodu prvi dan v šolo, sem vedel, da bo to leto čudno, nemogoče, nevsakdanje – skratka: drugačno kot lansko.

Napoved na radiu se je glasila, da bo vreme spremenljivo, oblačno s padavinami po posameznih delih Slovenije. Skratka takšna, da nisi videl, kako se bo izšel ta dan.

Tudi v začetku šestega je bilo enako: učitelji kot prijazno vreme, tu pa tam kakšni nevihtni namrgotnež; nikoli pa nisi videl, kje boš in kaj boš delal.

Na živce mi je šlo, da smo se morali seliti iz razreda v razred (telovadbe res ne maram, zato mi je ta hoja podrsavanja od razreda v razred dvigovala pritisk), še bolj pa me je motilo, da so učitelji bili vedno v svojem razredu (to ni dobro za njihovo zdravje, saj so starejši in bi se morali pogosteje rekreirati).

Kot se vidi, se mi je zdelo to čudno, a sem se sprijaznil: je že tako.

Vsak predmet je učil drug učitelj.

In v glavnem samo enega.

Zato so se mi zdele učiteljice na razredni stopnji zelo pametne: učile so pet, kaj pet, osem in še več predmetov. In učile so tako dobro, da sem izdelal, ali strokovno povedano, kot je pisalo na spričevalu vsako leto: sem napredoval v naslednji razred.

Obremenjen z navedenimi problemi in še s kakšnimi, bolje je, da jih zamolčim; potem pa se ti pojavi še slavní covid.

Vseposod sem slišal: »Covid tu, covid tam ...«

in bral, »Covid v Italiji, Franciji, Avstriji, na Madžarskem, Hrvaškem ...«

Le pri nas ga ni bilo.

Bil sem razočaran.

Zelo razočaran.

Vsepoševod je bil, le pri nas ne. Zdelo se mi je krivično.

Že dva meseca tekamo iz učilnice v učilnico, v zvezke pišemo kot nori, pri telovadbi delamo priklone in odklone ... - k nam pa ni covida.

Marsikje so že ostali učenci doma, pri nas pa še vedno vstajamo zgooodaj zjutraj, hodimo zaspani v šolo, za malico jemo mlečni riž s sladkim kakavom ... - a, o covidu le govor in nič dejanj.

Zgodile so se jesenske počitnice in te so podaljšali zaradi covida. Kakšno olajšanje. Končno je bil pri nas. In mi doma.

Nesreča v moji sreči. Naj se sliši to še tako bogokletno, meni je bil ta čas podarjen z vsem dobrim glede šole.

Ostali smo doma, kjer ni bilo nobene kontrole, saj so starši morali zgodaj v službo. No, preverjali so, če sem vstal, a na telefon je bilo lahko reči, da se že učim in delam za šolo. Le z zaspanim glasom se nisem smel javljati.

Jaz sem to situacijo razumel nekako takole:

- predpočitnice je bil čas, ko se je govorilo več o covidu kot o snovi v šoli,
- potem prave počitnice in
- potem popočitnice.

V mojih popočitnicah je sicer pouk potekal preko Teamsov in Zooma, toda nihče me ni mogel kontrolirati.

Če me je zmanjkalo, me je zmanjkalo od pouka zaradi tehničnih težav (ki jih seveda ni bilo).

Zanimivo je bilo, kako smo iskali rešitve, da bi čim manj delali oz. da bi učitelji videli, kako zelo smo aktivni.

Omenil bi šport:

Pred kamerami smo morali telovaditi. Da bi učitelj imel občutek, da smo res aktivni, smo poiskali rešitev: premikali smo kamero, da se je videlo, da smo aktivni, v resnici pa smo lenarili. Pač virtualna resničnost.

Iz povedanega sledi, da smo gojili lenobo in uživali. Čas je tekel tako hitro, da si sploh nisem predstavljal več, da bo kmalu konec šolskega leta.

Da, to so bili dobri časi.

Vendar, kot so rekli Čuki v pesmi Zgodba o prijateljstvu, » slej ko prej se vsaka zgodba neha, slej ko prej se svet do tal podre«, se je tako se je zgodilo tudi meni. Ponovno sem moral v šolo. Pa ravno takrat, ko sem začel uživati, uživati v šoli.

Prišli smo v šolo z maskami na obrazu.

Začeli smo pridobivati ocene.

Dobiti ocene po tolikšnem nedelu je težko. Zato se mi je šola še bolj priskutila.

Tudi na učitelje sem bil jezen, čeprav niso bili krivi, da se moram po dolgem času učiti. Zdelo se mi je, da učitelji s spraševanjem udarijo vedno nepričakovano – kot na primer covid. Nikoli nisi vedel: kdaj je udaril in kje oz. povedano drugače: nikoli nisi vedel, kje si ga staknil.

Prišel je osmi razred. Spet smo bili v šoli. Spet napor: učenje, naloge ...

Velika razlika v primerjavi s sedmim: več predmetov – več učenja.

Vsi predmeti so postali še bolj zahtevni; nisem mogel več igrati igrice tako kot včasih, bilo je veliko manj prostega časa ...

Spomnim se, ko smo se pri kemiji učili katione in anione. Takrat sem prvič razumel zapis, ki je zapisan na steklenici plastenke mineralne vode. Spoznal sem, da je potrebno tudi na prehranskih izdelkih kaj prebrati in razumeti, kako bo kaj vplivalo name, na moje telo.

Deveti razred:

V začetku je bilo vse v redu. Snov se mi ni zdela težka.

Rekel bil, da je skok glede na zahtevnost bil majhen.

Začele pa so se javljati težave s spanjem. Ves čas sem iskal rešitev, kako to premagati. Na internetu sem našel neskončno veliko nasvetov.

Ker nisem mogel spati, sem se učil ponoči. Tudi do dveh zjutraj. Zjutraj pa se mi ne dalo vstati. Ne, nisem mogel, saj sem bil preveč zaspan. In tako sem obležal. Ostal sem doma kljub prigovarjanju staršev. Težava se je le poglobljala, saj se po mnenju strokovnjakov zamenjal spalni ritem.

V tem času sem opravil tudi raziskovalno nalogo o Teslovi tuljavi.

Na občinskem tekmovanju sem bil zelo dober, a so me težave s spanjem pogubile.

Bredel sem vedno globlje.

Začel sem jemati tudi opojne substance, da bi odpravil težave.

Pozitivno delo so nadomestile neumnosti,

učenje sem zamenjal s sanjarjenjem;

skratka:

vse je šlo navzdol.

To me je pripeljalo do tega, da skoraj dva meseca nisem prišel v šolo.

Zaradi nezagovora raziskovalne naloge, sam dobil le bronasto priznanje, čeprav je po mnenju komisije bila za zlato priznanje.

V glavnem sem se s pomočjo strokovnih ljudi izvlekel iz težav.

Zdaj obiskujem pouk in spremljam priprave na valetu.

Sam si dopovedujem,

da moram v srednjo šolo štartati z upanjem, da sem dovolj trden in da bom sodeloval v predpisanem programu.

To je moja zgodba o osnovni šoli.

Resnični dogodki z zapisom nagajivosti.

Taka dela tudi sam najraje berem.

In še to:

Kot vidite, iz izgubljenega primera je nastal primer osebe, ki razmišlja in ve, kaj bi rad v življenju. Tudi išče poti, da pride do cilja.

In spoznal je, da ni nujno, da je ta pot najbolj strma.

Devetošolec s težavami

Ko pero zapiše, kar ustvari srce ...

V življenju je mnogo poti,
tvoja naloga je,
da najdeš tisto pravo,
ki te vodi k uspehu, zdravju in sreči.

V življenju boš videl mnogo dreves,
tvoja naloga je,
da se nasloniš na tisto,
ki ti bo nudila pravo oporo.

V življenju boš videl mnogo cvetočih rastlin,
tvoja naloga je,
da utrgaš tisti cvet,
ki bo napolnil tvojo dušo in boš z njim srečen.

Ne pozabi,
življenje ti je bilo podarjeno,
da boš srečen in da boš tudi druge osrečeval.

Jana

TAKO JE TO ŠLO

Vse se začne s prvim razredom.

Bilo je fantastično: nisem imel domačih nalog, ni bilo ocenjevanja. Imel sem veliko prostega časa. Učiteljica je bila dobra: ugotovila je namreč moj potencial. V začetku sem pokazal izredno zagretost. Všeč mi je bila tudi učiteljica Temida. Ona je bila glavna v podaljšanem bivanju.

Prihod v drugi razred: soliden.

Bil sem dominanten. Zdaj sem že razvijal možganske celice, namreč začel sem igrati šah. Poznal sem vsa pravila. Le, če nisem zmagal, to mi ni šlo v glavo.

Tretji razred:

Sedaj se je začelo drugačno obdobje. Prišel je čas ocenjevanja. Šolanje je tako postalo težje, prostega časa je bilo manj. Manj in manj iz meseca v mesec.

Začele so se tudi moje »strašne prigode«.

Ena izmed njih je bila ponarejanje podpisov pri kazenskih dopisih. Učiteljice nikakor ni hotela razumeti, da sem s tem hotel pokazati, da pišem že kot odrasli.

Ocene so bile lepe. Učiteljica prijazna, a nič posebnega.

Začele so se tudi spremembe učencev v razredu:

eni so odhajali, ker so se odselili,

drugi so prišli, ker so se starši priselili.

Tretji razred se je končal v miru.

Četrty razred je bil »bomba«.

In res sem jo dobil. Ne tiste prave, ampak pri športni: Igrali smo nogomet. A-razred proti b-razredu. Ko sem imel žogo v posesti, me je učenec a-razreda odrinil. To me je tako razkačilo, da sem prišel k njemu in ga ugriznil brez kakršnega koli obotavljanja. Braniti ga je začel njegov sošolec, zato sem oklofotal še njega. In – dobil sem vzgojni ukrep. Moji starši so bili nezadovoljni. Zanimivo pa je to: vzgojni ukrep sem prejel na svoj rojstni dan. Tega dneva ne bom pozabil. Najbrž nikoli. Ocene so bile fantastične, odlične.

V 5. razredu mi učiteljica ni, ampak res ni bila všeč.

To pa zato, ker sem po nepotrebnem v tistem letu dobil več kot 30 podpisov v beležko.

Enkrat sem moral stokrat v beležko napisati: »V razredu se ne deremo«.

Eden izmed teh tridesetih je bil tudi, ko sem sošolcu rekel: » Ti nevzgojeni Bosanec«. Ta dogodek obžalujem, saj je bila ta izjava napačna.

Kar se tiče ostalih predmetov, sem sovražil naravoslovje, zaradi butastih kamnin, ki smo se jih morali naučiti za en "bogi" test.

Brezvezna je bila tudi družba (kot predmet - ne ljudje), ker sem se moral učiti vseh šeg, ki jih Slovenci "trajbamo" že 100 in več let.

Ostalo je šlo lepo.

V 6. razredu je bilo vse skupaj zelo drugače, saj je bila to predmetna stopnja, ki je postala bolj zahtevna.

Dobil sem nove učitelje za vsak drugi predmet.

Še posebej mi je bilo zanimivo moje prvo srečanje z učiteljem za slovenščino. Bil je čisto drugačen po načinu poučevanja in spraševanja od drugih učiteljev. Pri njem sem se naučil, da se stvari ne učimo na pamet, temveč z razumevanjem.

Zaradi tega je učenje postalo še težje, saj so vsi učitelji pričakovali več in še več.

S sedmim razredom se je začelo zadnje triletnje.

S tem je bilo vedno več pritiska, ker so se zaključene ocene začele šteti za vpis v srednje šole. Vendar pa učenje ni bilo težko, saj je takrat izbruhnil virus Sars COV -19. Takrat smo bili vsi učenci po celem svetu v "mehurčku".

Osmi razred: malo doma in nekaj v šoli.

Hodili smo z maskami in brez mask, z nalogami in brez njih, a je vseeno hitro minilo.

Deveti razred: konec.

Minilo je hitreje, kot sem sprva mislil. Toliko stvari se je odvijalo, da sem jim komaj sledil. Vsekakor pa mi bo ostalo v spominu druženje - s prijatelji in tudi z učitelji, ki na koncu koncev sploh niso bili tako slabi, kot so se mi zdeli skozi šolsko leto.

Deseti razred: Ups, ta ne obstaja. Spet grem v prvega.

Pa naj kdo reče, da se vse ne ponavlja.

Učenec nogometaš

Ko pero zapiše, kar ustvari srce ...

ISKAL SEM ...

Iskal sem zgodbo o uspehu,
zgodbo pisanih luči;
našel sem le meglo megleno
in noč temno temnih noči.
Prebijal sem se skozi temno noč,
srce je vpilo,
pojdi proč.
Začel sem teči,
teči na vso moč,
kot s športnika po uspehu
z mene lil je znoj.
In nisem nehal:
tekkel sem tja v nekaj
in ves čas sem vpil: "Pomoč, prosim, pomoč."
Nikogar- ni bilo nikjer,
zato sem tekkel kakor prej.
Hitel sem proč in iskal pomoč.

A.

KMEČKA HIŠA PRIPOVEDUJE

Stare kmečke hiše pripovedujejo veliko zgodb, ki jih najdeš z lahkoto. Če si se pripravljen malo odklopiti od vseh naprav, ki nas dandanes obdajajo, si vzeti malo časa med obiskom stare mame in medtem, ko tvoja babica tvoji naveličani mami neutrudno poroča o vseh stvareh, ki so se zgodile med vsemi sosedi, kar nje niti malo ne zanima, saj se je preselila v veliko mesto, spoznaš zgodbe naših prednikov.

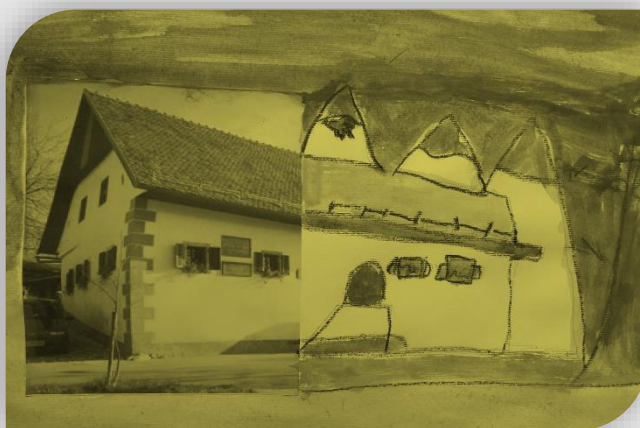
Takrat moraš oditi po starih in škripajočih stopnicah na slabo osvetljeno podstrešje ali pa moraš oditi po mrzlih in kamnitih stopnicah v klet, kjer se vrata včasih za tabo čudežno zaprejo. Kakor koli, vsaka stara hiša ima zagotovo nekaj od tega: ali podstrešje ali klet, nekatere morda celo oboje.

Zagotovo je: **Le na takem kraju boste našli zgodbe.**

Morda so te zgodbe mračne skrivnosti ali pa je se skupaj le dolgočasna lekcija iz zgodovine? A če želite tako zgodbo slišati, morate prisluhniti šepetu svoje stare hiše.

To sem naredil tudi sam.

Prisluhnil sem zgodbi hiše moje stare mame; hiše, ki stoji blizu Cerknega v Poljanah. Vem, da ste zdaj pomislili na Cerkniško jezero, v katerem vsako leto magično izgine voda. Ne, pri stari mami teče samo reka Cerknica, ki je tako kratka, da so nekateri mnenja, da se sploh ne bi smela imenovati reka. Čeznjo je včasih vodil razmajan mostiček. Tega so postavili -

nihče drugi kot Napoleonovi možje sami. In s tem se začne naša, po mojem mnenju, napeta in zanimiva zgodba.

Dogajanje zgodbe sega v leto tisoč sedemsto sedemindeset, torej v leto, ko je Napoleon zavzel del Italije. K Italiji pa so bile vključene tudi Poljane. Toda - Napoleon ni junak naše zgodbe, ne, zagotovo ne; junak naše zgodbe je mladi desetenik Armaud Oblak. Naš junak ima francoske korenine. To je tudi razlog za njegovo nenavadno ime. Zanimivo pa je tudi to, da se po nekem čudnem naključju v njegovi rodbini že več generacij rodi samo moški.

Naš junak si je potem, ko je že debelo uro zabijal žeblje v debele hloda mosta, končno obrisal pot s čela. Njegova naloga in naloga še nekaj njegovih vojakov je bila, da zgradi most, ki bo dovolj trden, da se bodo lahko vojaki povzpeli na hrib. Tam so nameravali zgraditi manjšo utrdbo, iz katere je nameravala Armaudova enota nadzorovati ta kraj.

V njem so živeli le kmetje, katerih jezik se je Armaudu zdel zanimiv. Je bolj enostaven kot francoščina, a zveni veliko lepše. Če bi pogledal na Armaudov most iz ptičje perspektive, bi se večini najbrž zdel že končan. Mostu sta še manjkala le dva podporna stebra, ki so ju morali zgraditi na bregu, do katerega so most sploh gradili. Načrt je bil, da bodo na mostu hkrati lahko trije konji. Armaudu se je vse to zdelo pretirano. Do zmage sta manjkala le dva dneva, zato si je želel, da bi lahko on sam skupaj z drugimi vojaki proslavljal. Seveda je bil tudi mnenja, da bi bilo vse dobro, če bi most zdržal le enega konja. Na žalost je naš junak le desetenik in njegovo mnenje ne šteje veliko. Kljub temu pa se je Armaudu, ki je velik in močan kot hrust, posrečilo izmuzniti na kratek odmor. Odšel je v gozd, kjer si je naravnost iz svoje čutare privoščil čudovito ledeno vodo, ki si jo je prej natočil iz reke. Nato je legel nazaj in si čez oči poveznil svoj klobuk. V njegovi glavi pa so se misli vrtele in obračale kot navite. Čeprav ni bil ravno delaven, je bil naš junak neizmerno pameten. Ta trenutek je razmišljal o tem, kako se bo tu blizu ustalil. Armauda na žalost doma ni čakala družina, zato si jo je nameraval ustvariti tukaj. Najti je nameraval kakšno lepo deklico in jo oženiti, nato se preseliti na kmetijo ter postati kmet. Upal je, da se z njim

njegova generacija ne bo zaključila. Arnaud že dolgo več ni bil devičnik, a v Franciji ni imel potomcev, vsaj za katere bi on vedel.

Minila sta dva meseca od takrat, ko je Arnaudova enota zgradila manjšo kamnito utrdbo na hribu. V tem času je Arnaud postal poročnik.

To imenovanje je prejel zaradi trdega dela, ki ga je vložil v utrdbo. Kadar je Arnaud delal, je naredil celo več kot trije vojaki skupaj.

Na hribu so utrdbo gradili tri mesece. V tem času so si večino delavnega časa krajšali z neuspešnimi poskusi pritoževanj v upanju odhoda domov. Tega so kljub burnim odzivom vojakov vodje neprestano predstavljali. Zato je bil Arnaud več kot presenečen, ko so v mali francoski utrdbi razglasili, da se enota tisočih vojakov v enem tednu odpravlja nazaj v svojo domovino. To je pomenilo, da bo odšla tudi večina njegovih tovarišev. Petdeset vojakov pa bo moralo ostati in varovati osvojeno ozemlje. Zaradi svojega načrta, ki je bil še vedno aktualen, da si poišče ženo in se tukaj ustali, si je Arnaud že ogledal nekaj deklet. Zato se je prostovoljno javil, da bo ostal v tem kraju. Razen dveh, ki sta tudi hotela še ostati tukaj, so ostali bili prisiljeni ostati, zato so bili precej poklapani. In še nekaj moram omeniti; vsi ostali vojaki so imeli nižji čin od Arnauda. To je pomenilo, da je Arnaud poveljeval vsem vojakom, ki so se prostovoljno ali neprostovoljno ostali.

Zvečer se je odpravil iz utrdbe. Zvoki, ki jih je povzročal do hiše lepe Ane, so bili edino, kar je motilo tišino noči. Ko je prišel do tja, je v eno izmed oken vrgel kamenček. Ana je bila njegova največja ljubezen. Z njo je govoril že ničkolikrat, a ji svoje ljubezni ni nikoli priznal. "Danes ji moram povedati," si je dopovedoval.

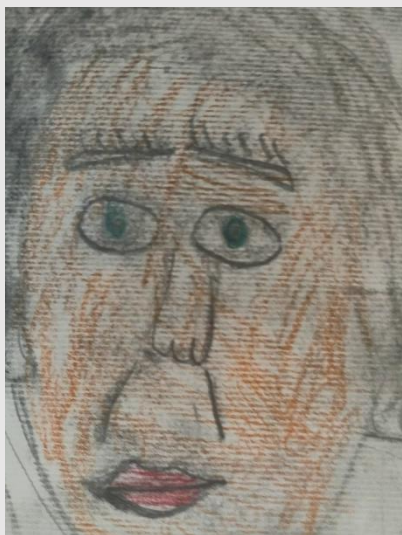
Armauda je zmotilo škripanje. Čudovita Ana je odprla okno. Njeni zlati lasje so ji padali do ramen in v njene sinjemodre oči si lahko strmel ves dan, ne da bi se naveličal. Armaud se je nasmehnil. Resnično se je želel poročiti s to na zunaj in navznoter čudovito osebo. Seveda je bil prepričan, da bi mu njen oče dal hčerino roko brez pomislekov, a si je želel, da bi bila v njuni zvezi oba srečna in zadovoljna. Preden jo je dvignil in položil na tla ob sebi, ga je ta močno objela. Ko se je zastrmel vanjo in se skorajda spet izgubil v njenih očeh, je popolnoma preslišal njeno vljudno vprašanje: "Ljubi, kam se danes odpravljava?" Potem pa je izustil najbolj neumno stvar, ki bi jo lahko: naravnost v obraz ji je rekel: "Ljubim te."

Ana je za nekaj sekund ostala brez besed. Nato se ji je na obraz naslikal neomajen nasmeh. Objela je mladega vojaka in ga močno poljubila. Pri tem smo lahko opazili, da se je na obrazu našega junaka pokazal zmagovalni pogled.

Prišla je zima.

Ana je zbolela. Za težko obliko gripe. Ana je kot velik del njegovih vojakov umrla zaradi najtežje oblike bolezni. Armaud je bil edini iz tukajšnje francoske vojske, ki ni zbolel za nobeno izmed bolezni. Moral pa je priznati, da ga je zelo

užalostila smrt njegove Ane. V življenju še nikoli ni imel koga tako zelo rad - kot njo. To je bil najbrž razlog, da je preskočil skromno pojedino in se takoj odpravil nazaj čez lesen most do utrdbe. Ko je Armaud odprl vrata, se njegovo razpoloženje zagotovo ni dvignilo. Kar videlo se je, kako je bil razočaran.

Armaud je že pred nekaj dnevi poslal sporočilo za pomoč, prošnjo za premestitev, a najbrž ni doseglo Pariza.

V bolečinah se je naš junak zgrudil na stol, v očeh so se mu nabrale solze. Razmišljal je o tem, kako se je pridružil vojski, kako ga je ta zapustila, kako je dobil punco, bodočo ženo, a je umrla.

Bil je brez vode in hrane, niti premaknil se ni. Tudi njegovi še živeči tovariši so nanj pozabili.

Izdihnil je. Njegovo telo je postalo samo mrtva lupina brez duše.

Ronan Kranjc Oblak, 8. a

Ko pero zapiše, kar ustvari srce ...

POT

Pred mano je še nebo,
čisto in svetlo modro,
vanj vodi nešteto poti
in ena je tudi zame,
le ena je samo zame.

Najti jo moram,
iščem jo že dolgo,
zelo dolgo,
prijatelji mi pri tem pomagajo,
trudijo se skoraj bolj kot jaz,
in skupaj iščemo pot,
tisto, mojo, v moje veselje.

In vem,
v življenju bom še neštetokrat na razpotju,
takrat bom mogoče sam,
in takrat bom moral najti svojo pot,
zanjo se bom moral odločiti sam.

IZ SPISOV Z NASLOVOM "9 LET NA ŠOLI ŠENTVID"

- ▶ Končno končujem deveti razred. A si predstavljaš, da sem čakal na to devet let? To je devet krat dvanajst mesecev. Zdaj se veselim. Pozabljam slabe trenutke, ali pa se vsaj delam, da jih pozabljam.
- ▶ Na kocu devetih let moram biti vesel. Babi je vedno rekla: "Po dobro opravljenem delu sledi veselica." Zame to pomeni, da je moj nasmeh razpotegnjen čez cel obraz.
- ▶ Sam razumem slovo od osnovne šole kot novo pričakovanje.
- ▶ Nikoli nisem razmišljal, kaj bo, ko se poslovim od osnovne šole. Zame je to del življenja.
- ▶ Sama bi strnila misli takole: "Pridem, sem, odidem."
- ▶ Ali bo slovo težko? Ne vem, kaj bom pogrešala. Mogoče sošolce, mogoče malico, mogoče brezskrbnost. Mogoče: nič.
- ▶ Slovo. Je že pripravljeno. Razredna fotografija je tudi narejena. Ocene so tudi zaključene. Zdaj je na vrsti le še zabava.
- ▶ Kar koli bom pogrešal, bo to del mene in mojega časa.
- ▶ Končujem eno poglavje svojega življenja in odpiram drugo poglavje. Vprašanje, ki se mi zastavlja je: Ali bo boljše. Ali bom boljša?
- ▶ Moja sošolka je napisala, da je ta del življenja le eno poglavje. Mene pa zanima, ali bi bila lahko v novem poglavju glavna junakinja.
- ▶ Odslej naprej bom junakinja svojega romana. Pomembno se mi zdi, ali bo tema ljubezenska, pustolovska, realistična ...? Bom videla.
- ▶ Kupila sem že novo obleko. Tudi nohti so pripravljeni. Frizer čaka na moje lase. Tako se končuje moja osnovna šola.

► Prihod v šolo: majhna miška z lepo oblekico in škrbino v ustih.

Odhod iz šole: dekleta s svojimi zahtevami in pogledi na življenje.

► Prvi razred: Strah, kaj bo.

Deveti razred: Strah kaj bo.

► Vsebina od prvega do devetega: prihod v šolo, učenje, naloge, smeh, jok in malice ter kosila.

► Razlika med prvim razredom in devetim: V prvem sem se trudil, da bi pisal čim lepše, da bi me učiteljica pohvalila. V devetem pišem grdo in učitelji mi napišejo na izdelke: "Nečitljivo, piši lepše ..."

ODHAJAM.

Ne molčim, ker s tem dajem moč nasilnežu!

Povzetek pripravili člani krožka Rašica po medsebojni komunikaciji na temo, ki jo je pripravilo

DRUŠTVO ZA NENASILNO KOMUNIKACIJO.

Kaj je nasilje?

Nasilje je zloraba moči

Nasilje je vedenje, s katerim oseba zlorabi svojo moč, da bi drugo osebo (ali osebe) nadzorovala, ustrahovala, ji škodovala, jo ponižala, razvrednotila, ji vzela moč, si jo podredila, jo izkoristila ali jo uničila.

Nasilje praviloma povzroča oseba z več moči nad osebo z manj moči.

Oseba ima lahko več moči zaradi družbenega položaja, starosti, nacionalnosti, telesnih značilnosti, kognitivnih sposobnosti ali drugih dejavnikov ...

Nasilje je kršenje človekovih pravic

Nasilje pomeni kršitev temeljnih človekovih pravic, kot so pravica do varnosti, do življenja brez strahu in prisile ter do telesne in duševne celovitosti.

Oseba, ki povzroča nasilje, z različnimi oblikami nasilja posega v osebno celovitost žrtve in omejuje njen človeški potencial.

Nasilje ni konflikt

Nasilja ne moremo enačiti s konflikti. Konflikt je trk različnih želja, mnenj, pogledov. Cilj reševanja konflikta je dogovor, ki je uresničljiv in sprejemljiv za vse sodelujoče. Konflikti so neprijetni, a niso nevarni, nasilje pa je nevarno, zato ga moramo ustavljati in preprečevati.

RAZLIKA MED KONFLIKTOM IN NASILJEM

KONFLIKT	NASILJE
Moč med osebami je enakomerno razporejena , lahko je tudi neenakomerna (npr. učiteljica - učenka).	Moč je neenakomerno razporejena . Oseba, ki izvaja nasilje, ima več moči (fizične ali socialne, pozicijske ...) od osebe, nad katero izvaja nasilje.
Gre za neprijetno doživetje.	Gre za nevarno in škodljivo doživetje.
Lahko ima pozitiven vpliv (ugodno razrešen konflikt odnos poglobi).	Ima negativen vpliv na žrtev, povzročitelja in opazovalce.
Konflikti so neizogibni , ni jih potrebno preprečevati.	Nasilje moramo ustavljati in preprečevati .
Konflikte doživljajo vsi .	Nasilje doživljajo in povzročajo le nekatero osebe .
Posredovanje ni nujno .	Posredovanje je nujno .
Namen je uskladiti nasprotujoče si interese , želje, da se bosta osebi (osebe) v odnosu počutili dobro.	Namen je drugo osebo nadzorovati, jo ponižati, prestrašiti, uničiti, ji škodovati (zavedno ali nezavedno).
Konfliktu se lahko izognemo ali ga prekinemo.	Na to, ali bo druga oseba do nas nasilna, imamo skoraj nič vpliv.
Lahko gre za enkratni dogodek.	Gre za ponavljajoče vedenje ali hujši enkratni dogodek.
Odgovornost je na strani vseh vpletenih.	Odgovornost je na strani osebe, ki nasilje povzroča.

Za nasilje je vedno odgovorna oseba, ki ga povzroča

Vsaka oseba se lahko odloči, da bo kljub težkim okoliščinam izbrala nenasilno vedenje.

Nasilje na dolgi rok škoduje tudi povzročitelju/ici

Osebi, ki povzroča nasilje, se lahko zdi, da ji uporaba nasilja koristi, saj kratkoročno doseže tisto, kar želi. A dolgoročno njegovo nasilje odnos uničuje – v odnosu, kjer se ga drugi bojijo, ne more dobiti sprejetosti in potrditve lastne vrednosti.

Posledice nasilja

Najhujše posledice nasilja občuti žrtev, pogosto na vseh področjih svojega življenja. Te segajo od slabega zdravstvenega stanja do samodestruktivnih vedenj, kot so zasvojenosti ali samopoškodovanje ...

Nasilje ima več oblik

1. Psihično nasilje

Psihično nasilje so dejanja, pri katerih oseba zlorabi svojo moč brez uporabe fizične sile. Primeri psihičnega nasilja so žaljenje, neprestano kritiziranje, grožnje, zasmehovanje, poniževanje in blatenje pred drugimi ...

2. Telesno ali fizično nasilje

Nekateri primeri fizičnega nasilja so klofutanje, brcanje, udarci z roko ali s predmeti, metanje predmetov proti osebi, v osebo ali po prostoru, odrivanje ali porivanje, namerno izpostavljanje nevarnostim (npr. prehitra vožnja), zvijanje rok, polivanje s tekočino, ožiganje kože, neželjeno striženje las, omejevanje gibanja, davljenje ali dušenje, odrekanje ali siljenje s hrano, napadi z orožjem ...

Spolno nasilje

so vsa dejanja spolne narave, ki jih oseba čuti kot prisilo.

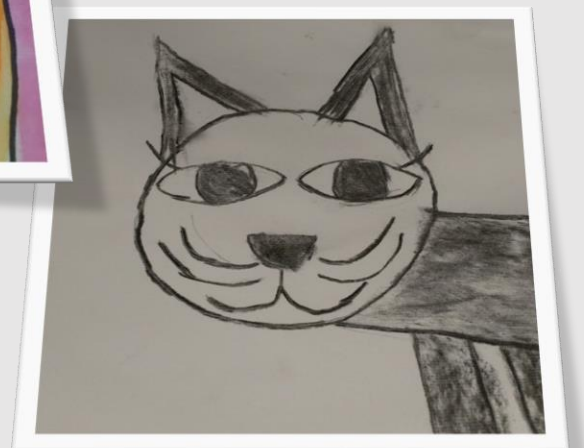
Nekateri primeri spolnega nasilja so neželjeno otipavanje ali komentiranje telesa, slačenje ter dotikanje, ki si ga oseba ne želi oz. vanj ne privoli, siljenje h gledanju pornografskih vsebin ...

Nasilje preprečujemo z ničelno toleranco do nasilja

Nasilje lahko preprečujemo in ustavljamo le z ničelno toleranco do nasilja, kar pomeni, da vse oblike in vrste nasilja dosledno ustavljamo, na njih opozarjamo in jih preprečujemo.

Za prenehanje uporabe nasilja je potrebna osebna odločitev in učenje nenasilnih oblik komunikacije.

Po <https://www.drustvo-dnk.si/o-nasilju/kaj-je-nasilje.html#A>, 23. 5. 2023.

DESET PLUS ENO RAZMIŠLJANJE O ŠOLI

1 Šola je pekel,
ker se moraš zgodaj zbuditi,
ker moraš dolgo sedeti za mizo in se učiti.

Šola je tudi zabavna,
ker so tam prijatelji,
ker se naučiš kaj novega.
Zabavne ure so: likovna umetnost, šport, razredna ura.

Fantje so sitni in punce tudi. Velikokrat me kdo užali, a moraš vedeti, da je zdaj
pač to obdobje.

Patricija

2 Učiteljice in učitelji so prijazni.
Všeč mi je, da lahko hodim peš v šolo in iz šole.
V šoli se počutim varno.
Dobro je, da vidiš prijateljice in se z njimi družiš.
Všeč mi je, da se prestavljamo iz učilnice v učilnico.

Vita

3 Danes bom napisal mnenje o šoli.
Šola je še kar.
Hrana je v redu, če prav bi bila lahko boljša. Prevečkrat se ponavlja.
Jedli bi lahko najbolj tipične jedi iz posameznih držav.

Na živce mi gre trenutni deveti razred. Ko prideš v šolo, te spotikajo. Še posebej
tisti "veliki", ki že izgleda čudno. Sam misli, da je frajer, a v mojih očeh je ničla.

Tudi učenec A. je čuden. Vedno mi govori, si prinesel darilo, a si ga? Kaj misli, da sem dedek Mraz!?

Maks

4 Nasilje je nesprejemljivo.

Iz šole, s katere sem prišel, je bilo nasilje takšno, da so devetošolci pretepali nas, majhne. Tukaj se počutim varno – ne doživljam tega.

Neo

5 Šola mi je všeč, ker nas nekaj nauči.

V šoli se počutim varno.

Nisem opazila nobenega nasilja.

Nasilje mi ni všeč, ker si lahko poškodovan na več načinov. Lahko si poškodovan psihično ali fizično in tudi z besedami. Te po mojem bolj bolijo.

Zakaj pa mi šola ni všeč?

Vstati moram zelo zgodaj.

Iz kuhinje se širi po celi šoli pražena čebula

Voda v garderobi ima čuden okus in ne izgleda pitna.

Zarja

6 Šola mi je v redu.

Doživela sem nasilje mojega brata pred šolsko jedilnico. On je brcnil mene, jaz pa njega.

Ampak to je bolj brato-sestrska ljubezen.

Mina

7 V šoli se zabavam.

Veliko je prijaznih učiteljev in učiteljic.

V šoli se imam dobro.

Na srečo še nisem doživela nasilja.

Nasilje je lahko fizično in psihično.

Tia

8 Največkrat se pretepajo učenci osmega in devetega razreda. Pravijo, da se šaliyo. A če gre iz te igre kdo objokan, potem to zame ni več igra.

Aleksander

9 Jaz šole ne maram, ker je dolgočasna. Edino, kar mi je všeč v šoli, je šport in zabavanje s prijatelji.

Ne maram je:

ker moram zaradi nje zgodaj vstajati;

ker moram veliko pisati (to je dolgočasno);

ker moram pet ur na dan sedeti;

ker moram poslušati učitelja celo uro, zato postanem živčen;

ker imam domače naloge;

ker se starši jezijo zaradi slabih ocen;

ker sem zaradi slabih ocen kaznovan ...

Marko

10 Šola je zapor - je zid med nami in veseljem.

Šola nas muči z domačimi nalogami,

nas oddaljuje od prostega časa ter

nas sili v dolge ure učenja.

Marija Terezija je gospa, ki je ne maramo otroci, najbrž otroci s celega sveta.

Zakaj?

Ker je z uvedbo šole prikrajšala mlade za prosti čas - za svobodo.

Nejc

○ Kaj naj rečem o šoli?

Malo sem zmeden. Vem, da se moram za življenje marsikaj naučiti, čustva pa hočejo, da bi bil svoboden.

Od svobode do prisile pa je le korak. Kako ga naredimo; od tega je odvisno, ali je prisotno nasilje ali ne?

Na moji šoli ne čutim posebnega nasilja.

Kadar koli se bi pojavile oblike, posredujejo učitelji ali drugi delavci šole. Zato se počutim varno.

Nasilje se ne sme spodbujati, kaj šele izvajati. Kadar koli kaj storiš, še posebej, če je na meji med dobrim in zlim, se moraš zavedati posledic, pred prestopiš mejo.

Če opaziš nasilno vedenje, ne smeš ostati pasiven - biti samo opazovalec.

Vedno se moraš postaviti v bran žrtvi; z nobenim dejanjem ne smeš spodbujati nasilneža.

Če bomo vsi tako razmišljali na svetu, ne bo nesoglasij in nasilja.

Urban

